

твоята крава, като вешащ, натиска съ една-
та ръка работо, а съ другата подарва . . .

— И едно бобо момиченце откраднато майка!
— отпусна се Мачо — и азъ съмъ владеть
така.

— Стой сега тук! — спрѣ го учите-
ль. — Гледай сега тая картина, Ной в тоя
дето е изобразенъ на какъ? П?

— Лоски, Лоски, — зачуваната му
дъщеря.

— Лоски — жена и Мачо.

— Тая, Я знаешъ ли кой е тоя Лоски?
Какво е проваля той? . . . Той, Мачо, е билъ
най-бързия български войвода. Щамъ колко
съ перн съ джеле турцитѣ за главата му.
Подъ шумка се го дарило, но не са могли
да го забравятъ. Вярно, ли само азъ без-
страшно следъ. Глѣдъ, глѣдъ, какъ свѣтватъ
очитѣ му! Видишъ ли колко е и формата му,
Мачо, азъ знамъ койтан е обикно! А тоя
каво е?

— Саба! — сабната очитъ на Мачо.

— Знаешъ ли колко остра е била тая
саба, Мачо. Колко турски глави са третира-
ли отъ нея!

Завина погледъ въ картината Мачо.

— На тая сцена съ таясь рисунка на
детето. Ако пожелашъ и таясь да разгледашъ

На мучало свикать Мачо. На онеяже
погледъ отъ портрета на Лоски. Таясь из-
вади, въ дръзката на забави се сборка очитѣ
му въ една точка и не мръднѣла отъ нея.
Глѣдана уредно и ученицѣтѣ и не можаха
да разбератъ, защо учительтъ разказва та-
ка събавно на Мачо, защо го разказва изъ сто-
ята, како че е изпитаноръ . . .

— Е, какво, Мачо, — спомни той, — какъ
картина ти най-бързия?

— Тая Лоски! — и адикоа отъ кълъ порт-
рета.

— Ази отъ оная „Омрачено“ и тоя какъ
е по-субаво?

— Лоски!

— Хайде мѣк динети тогава „Омрачено“
те да ти даришъ Лоски.

— Ази . . . — сваде смутено глава Мачо.

— Хайде, Мачо — изиди-бѣла да ти при-
внѣтъ. Хайде, че е на ученицѣтѣ, тѣ са в артели,
не си в нозати. А тая е ноз, ще ти в дѣтѣ
пожуреть. Ха нди.

Вдигна глава Мачо пѣсь кълъ картината.

Хайде! Чакъ азъ ще в сваля и азъсь
донесать оная, ще ти в даят! — И изпѣрчавъ
съ нозте мѣбъ-речетата. Когато адикоа аралъ на
картината укаво, Мачо се поведѣ и рече:
— Да не лъжешъ, учителю!

— Може ли учите- да лъже. Се Мачо,
Ей в картината! — сваля в той и му в по-
несо предъ очитѣ. Мачо хука изъ вратето
и оная за няколко минути донесо картината . . .

— Тая ли е, дѣка! — разгѣя в учите-
ль.

— Тая. Ово-те пакъ в в означавъ, оне-ка!

— Нащо. Нама в донесо. Ето го на тебе.

Мачо, Лоски. Ще се му изправилъ една ку-
баво рѣченка и иде го спомнѣти на стената
да си го гледашъ и да се свѣдишъ, че той е
оубѣденъ за свободата на българския на-
родъ! . . . Я дѣте една гучица, че таясь има
нѣкоо заважно! На Мачо ще иде да донесо
и другитѣ нѣкоо, които в азъсь изъ учени-
цѣто.

Погледна Мачо Лоски. Той свикать му
окоя съ таясь и рече: — На! — И хука
пѣсь изъ вратето.

Ученицѣтѣ бѣа съ разпривнѣвали когото
той бързо вратето.

— Та тоя в онеякото на споро спѣ-
вено, — казваше той една купчица изъ дѣ-
ка си и в поставанъ носело, — А нарѣтѣ бѣа
кактова отъ мене.

— Тоя е таясь пѣшкоро отъ онеякото на
търно спѣвено.

— Ази когото Буварче на трето?

— Тата го изпушъ на цѣпѣра.

— Ази тоя, ази онея? — дѣкарѣва уч-
чѣль. — Бѣа ли да вренѣшъ, ба Мачо?
Нама ще идеать въ заговор!

Нащо главо мѣкоитѣ вренѣшъ и мѣко-
сѣрѣва.

— Ще ли вренѣшъ вето, в? Я на по-
гледни и не азъ, ще вренѣшъ ли?

Нѣкъда той в сълин, като порѣй, рѣ-
каза.

— Ха сега азъна картината на Лоски.
Лазъ ти го подаривъ. Нама ти по-казанъ, че
вренѣти не е азъво нѣкоо.

Нащо не отворишъ Мачо, в като неговѣ-
нѣтъ изрѣво и тѣна изъ вратето.

Дѣтѣ стоако ученицѣтѣ като знаманъ.
Чакъ когото мѣкоитѣ удери се свѣна.

Лозе-в! — знама отъ студѣно гѣ.
Колко нѣкоо познана ученицѣтѣ.

— Е, мѣко-речетата, че той в вренѣшъ, по-
поднѣтъ учите-? — изпѣри се единъ ученикъ.

— По очитѣ. Нама съмъ не казавъ, че
по очитѣ в уредитѣ се когото мѣкоитѣ, се
познана.

Стокъ Ц. Даскалов

